

KPV-Akatemia pelasi SM-lopputurnaukseen

KPV-akatemia pitkä kausi odottaa vielä huipennusta. Kun mukaan luetaan peli sarjasta myöhemmin luovuttanutta AC Oulun akatemiaa vastaan, on talvikaudella (marraskuun puolivälistä lähtien) paketissa jo 13 kovatasoista akatemiaottelua.

Menestystäkin on tullut, sillä KPV akatemia selvitti tiensä erittäin hankalan ja pitkän karsintatien kautta kuuden parhaan akatemian lopputurnaukseen, joka pelataan Eerikkilässä 7.-10.7. Suorituksen kovuutta mietittäessä pitää huomioida, että kivikkoinen karsintatie takaa sen, että vain Suomen parhaat joukkueet ovat päässeet lopputurnaukseen.

KPV-akatemia lisäksi lopputurnaukseen pääsivät valioliigon neljä parasta joukkuetta Honka, TPS, Lahti, Kuopio ja Satakunta (Porin ja Rauman parhaat pelaajat). Valiosarjan ulkopuolelta lopputurnaukseen pääsi ainoastaan KPV-akatemia joukkue.

Tämän vuoden uudistuksia KPV-akatemiassa ovat olleet akatemian avoimuus sekä uusi valmentaja.

Kim Huuhka hoitaa koulujen aamuharjoituksia kolme kertaa viikossa, joten huippuvalmentajan linkittäminen myös KPV-akatemiaan toimintaan on ollut akatemian menestyskululle äärimmäisen tärkeää.

Avoimuus on tuonut kaupungin parhaat nuoret pelaajat yhteen. Akatemiapeliin pelaajajärjelmä on ollut KPV:n lahjakkaan -90-ikäluokan varassa, mutta akatemiajoukkuetta ovat täydentäneet mainiosti muutamat GBK:n ja KPS:n pelaajat.

Karsintasarjassa KPV-akatemia oli selvästi osaavin yhdistelmä, vaikka pari kuprua kauteen

Tämä joukkue pudotti Jaron akatemioiden SM-lopputurnauksesta: yläriivi: Valmentaja Kim Huuhka, Kim Ågren (GBK), Jesse Iivonen, Johannes Wentin (GBK), Petteri Forsell, Joonas Myllymäki, Patrick Byskata (GBK), Jarno Reinikainen, Matias Nygård, mv-valmentaja Gunnar Iisoaari. Alarivi: Kim Palosaari, Björn Krook, Janne Möttönen, Alekski Paavolainen "C", Tom Holmbäck, Toni Räisälä, Benjamin Storbacka, Oskari Hinkkanen, joukkueenjohtaja Jouko Vierimaa.

mahtuikin. Kotitasapeli 2-2 Vaasaa vastaan ja Ounasvaaran hiekkahallissa koettu 3-1 tappio olivat joukkueen ainoat tappiot. Tosipaikan tullen löytyi aina ratkaiseva puristus.

Sen osoittivat karsintapelit Eerikkilän paikasta. Valkeakosken Haka oli niukoista 2-0 lukemista huolimatta täysin kyytipoika kokkolalaisten pyörytyksessä. Jaro pani paremmin vastaan, mutta ei saanut palloaakaan KPV-akatemiaan verkkoon UEFA:n pudotuspelisäännöillä pelatussa karsinnassa.

Pirkanmaan akatemiaa vas-

taan pelattiin huhtikuun lopulla paikasta ensi vuoden valiosarjassa. Avausosan vei nimiinsä tamperelaiset, mutta ratkaiseva toinen osa pelataan 2.7 Kokkolassa Eerikkilän lopputurnaukseen valmistavana otteluna. Avausosan pelin hallinnan perusteella 2-0 takaa-ajo ei ole ollenkaan mahdoton tehtävä.

Akatemiapeliin maalintekijät: Petteri Forsell 7, Jesse Iivonen 5, Kim Ågren (GBK) 4, Tom Holmbäck 3, Matias Nygård 3, Jarno Reinikainen 2, Timo Uimonen (GBK) 2, Kim Palosaari 1

Akatemian karsintasarjan sarjataulukko lohko C

KPV akatemia	8	6	1	1	23-8	19
FC Vaasa talentit	8	4	1	3	19-12	13
JJK akatemia	8	4	0	4	17-13	12
TP-Seinäjoki	8	3	0	5	18-17	9
Kemijoki	8	2	0	6	9-26	6

AC Oulu akatemia luopui kesken kauden

Karsintapelit kuuden parhaan lopputurnauspaikasta

1. kierros (B-lohkon kakkosta vastaan)

KPV akatemia – Valkeakosken Hakatemia 2-0

2.kierros (valiosarjan viidettä vastaan)

Jaro akatemia – KPV akatemia 0-0

KPV akatemia – Jaro akatemia 1-0

karsintapelit ensi syksyn valiosarjapaikasta

Pirkanmaa akatemia – KPV akatemia 2-0

2.7 KPV akatemia – Pirkanmaa akatemia

Akatemioiden SM-lopputurnaus 7.-10.7 Eerikkilä

Junioritoiminnan uuden ajan haasteet

Ensimmäisenä oli junioritoiminnan järjestäminen, seuraavaksi haasteena oli pätevien juniorivalmentajien saaminen toimintaan mukaan ja juniorivalmennuksen arvostuksen nostaminen. Sitten tuli Nuori Suomi ja kaikki pelaa tulkintoinen. Oma tiensä ja väittelynsä siittäkin.

Näistä asioista on jo päästy kunnialla läpi. Väinö Paavolaisen aikana KPV:n junioritoiminta oli maan eliittiä, koska Paavolainen oli edelläkävijä. Pätevien juniorivalmentajien saaminen toimintaan mukaan järjestyi 50-60-luvulta pohjaavan kokkolalaisen jalkapallokulttuurin ansiosta kohtuullisen hyvin.

Kokkolasta löytyy teknistä asiantuntemusta riittävästi, vaikka aivan jokainen omakohtaista pelaamista harrastanut ei tulisiakaan valmennustoimintaan tai seuratoimintaan mukaan. Pelimiehen kasvullehan on

äärimmäisen tärkeää, että on joukkueitoiminnan ulkopuolella keskustelukumppani, joka ymmärtää pelistä, tekniikasta ja taktiikasta. Uskon vakaasti tähän isältä pojalle -malliin. Tai ainakin nuori pelaaja pääsee huomattavasti helpommalla, kun pystyy pohtimaan erilaisia pelitilanteita tukihenkilönsä kanssa.

Olen edelleen sitä mieltä, että Nuori Suomi -ideologia on hyvä malli. Kiistely onkin koskenut lähinnä tulkintoja. Kunkin tulkitsijan tarkoitukset ohjaavat toimintaa, lausuntoja ja kommentteja.

Nyt meillä on olemassa järjestelmät, hyvät ja osaavat valmentajat ja jopa liiton aktiivinen tuki nuorisotoimintaan. Seuraava haaste on vuorovaikutus.

Kuinka saada pelaajat ja ennen kaikkea pelaajien vanhemmat luottamaan seuratoiminnan järjestelmään ja asian-

tuntemukseen.

Oman lapsensahan kanssa vanhemmat ovat usein sokeita. Oman lapsen pettymystä ei uskalleta kohdata kotona. Usein myös oman pelaajan taidot ja osaaminen arvostetaan pahasti pieleen.

Tämän vuoksi vuorovaikutus on uuden ajan tärkein haaste. Vanhemmilla kuinka kohdata lapsi kotona. Seuralla ja valmentajilla kuinka hoitaa vuorovaikutus lasten ja lasten vanhempien kanssa.

Tähän malliin luo hyvän perustan seuran valmennuksen linja ja koko seura koskevat sisäiset pelisäännöt. KPV:hen luotiin molemmat Vuosi sitten sinettiseurahaun yhteydessä. Molemmat ovat olleet päivityksessä kohta vuoden ajan ja kohta ne näkyvät myös seuran nettisivuilla.

Vuorovaikutuksen toteutus kuitenkin ratkaisee kaiken. Sa-

nahelinä on vain sanahelinää, teot ratkaisevat onnistumisen.

Mietitäänpä hetki tämän ajan toimintaa. Kokkolassa lapsi tulee jalkapallokouluun viisivuotiaana (tai jopa nuorempana). Kymmenvuotiaana hän on käynyt säännöllisissä ohjatuissa harjoituksissa jo viisi vuotta eikä vielä pelata millään tasolla pokaaleista. 15-vuotiaana hän on ollut jalkapallossa mukana jo kymmenen vuotta. Ja sitten pitäisi motivoitua todelliseen harjoitteluun ja työn tekemiseen. Harjoitusten määrä ja vaatimus kasvaa. Vielä viisi vuotta ja nähdään tuliko putkesta pelimies edustustasolle vai alemmas vai mikä on suunta.

Ensimmäisten kymmenen vuoden aikana on hankittava tarpeellinen taito ja seuraavien viiden vuoden aikana oppia peliä sekä pitää motivaatiotasoa huipussa.

Siinä on motivoinnilla, vuorovaikutuksella ja keskusteluilla

niin vanhempien kuin pelaajien kesken erittäin suuri rooli. Eikä yksittäinen pelaaja vielä riitä. Joukkueessa pitää olla vähintään 15 pelaajaa, joten määrä kertautuu.

Näen putkessa kaksi breikki-paikkaa. Ensimmäinen on isolle kentälle siirtyminen D13-iässä. Juoksemisen merkitys alkaa korostua. Seisokelijoiden arvo alkaa hiipua joukkueen arvoasteikossa. Miten näppissukupolvi saadaan juoksemaan kentällä.

B-junioreissa on toinen katkaisupaikka. Harjoittelumäärä lisääntyy ja koventuu. Hannu Laakso palautti B-junioritoiminnassa juoksemisen kunniaan. Roope Mannströmin vetämät Hickerön lenkit alkavat olla jo legendaarisia. A-nuorissa viimeistään alkavat ulkoiset paineet kuten tyttöystävät ja kesätyöt haastaa motivaatiotehijöitä.